

Unævt, Fertile, N. Dak., \$1. N. Nielsen, Cedar Falls, Ia., \$1. Mrs. Nasmus Juhl, Marfus, Ia., \$5. J. P. Jensen, Lind, Wis., \$1. Mrs. G. W. Christensen, Audubon, Ia., \$1. En Unævt, Audubon, Ia., 50 Cents. M. Clemensen, Ringsted, Ia., \$1. En Unævt, Plainview, Nebr., \$5. Vorjorn Menigheds Kvindeforening, Wixby, Minn., \$5. Niels R. Nielsen, samme Sted, \$1. Fra Ferndale, Cal., Vor Frelsers Menigheds Kvindeforening \$10. Mrs. Chr. Torkelsen, Mrs. Sonnie Christensen, Mrs. Hans Rommisen, Mrs. Louis Smith, Mrs. Thomas Jacobsen, Mrs. Ole Olsen, Mrs. Søren Christensen, Mrs. J. N. Lund, hver \$1. Mrs. John Hansen, Mrs. Hans Christensen, Mrs. Hans Mortensen, Mrs. A. S. Jensen, hver 50 Cents. Skoleff fra Emaus Menighed, Falmouth, Maine, ved Fred. Olsen, \$15.80. J. P. Johnsen Blair, Nebr., 50 Cents. W. S., New York City, \$1. Mrs. Søren Petersen, Lincoln Lake, Mich., \$1. Mr. og Mrs. Rudolf Jacobsen, Ferndale, Cal., \$2. Den danske Kvindeforening ved Brush, Colo., ved Mrs. J. Fries, \$25. Fra Trinitatis Menighed, N. Dak.: Peter Jensen \$2. Rev. J. J. Skidha \$1. En Unævt, St. Louis, Mo., \$2. Fra Niagara, N. Dak., Hans Georgsen \$10. Tom Christensen, Fred. Lind, Hans Andersen, Walter Andersen, Dora Andersen, hver \$5. N. P. Nielsen, Wixby, Minn., \$1. Rev. Ar. Anker, Lincoln, Nebr., \$2. Bethania Menighed, Dickson, Alberta, Can., \$6.25. St. Peders Menighed, Luck, Wis.: Hans Karjen \$1. Frederik Sørensen \$2. Johan Jørgensen 50 Cents. N. 50 Cents. L. P. Jørgensen 25 Cent. 50 Cents. J. P. Jørgensen 25 Cents. B. Ditlefsen 25 Cents. S. S. Wille Fritz Hansen, N. G. Nielsen, hver 50 Cents. N. Brockmand, M. C. Jensen, Jens Madsen, S. C. Vig, Peter Johansen, hver 25 Cents. M. P. Wille, Post. C. Krogh, S. P. Jensen, Mrs. N. P. Stou, hver 50 Cents. A. Brockmand 25 Cents. A. M. Petersen 50 Cents. Henry Petersen, Eugene, Oregon, \$1.

Jalt \$383.26. Med Fredens Hilsen til eder alle. Eders i Taknemmelighed for bundne. E. M. Nielsen, Pon Sippi, Wis.

Gamle Hans paa Rejse.

(Et Eventyr af J. M. Fredrik.)

Langt borte fra den larmende Verden med alle dens Sorger og Glæder, al dens Kamp og Strid laa der et lille venligt Hjem. Kun uderst sjælden laas en fremmed her. De alfare Beje førte langt udenom dette Sted, og af Naturskønheder fandtes der ingen, der kunde drage rige og fornemme Bediggængere derhen. En lille Have med Frugter og Blomster, Urter og Raal samt nogle vel opdyrkede Agre udgjorde den hele Herlighed.

Her boede gamle Hans med sin Husfru Ellen. Her havde hans fædre boet i umindelige Tider og ligesom han eræret sig ved at dyrke Jorden i deres Ansigts Svend.

Hans var af den gamle Stole. Han begyndte og sluttede sin Dag med Bøn, han indjuede sig Maaltid med Bøn og sluttede det med Taksigelse. Ja, han var i den Grad gammeldags, at han endog hver Dag i sine Bønner erindrede Kongen med hele hans Hus, Vrigheden, Kirken og alle dem, „som er i Søsighed“. Over Indgangen til hans Hus stod malet med gotiske Bogstaver: „Gud bevare din Indgang og din Udgang“, og over Vægen ved den øverste Vordende hang i Glas og Rame Luthers Husstavle. En lille Boghylle med Bibelen, Kingos Salmebog, Luthers Huspostil samt nogle gamle fædrelandiske Årsnitter manglede heller ikke i Stuen.

Ellen var en ærverdige Matrone. Hun var af den usvælgelige Mening, at en Husfru ikke blot bør elske sin Mand og være ham tro, men endog lyde ham, og at Gud betragtede denne Lydighed som udført imod ham — en Mening, som kun saa Husfruer nu om Stunder vil dele med hende. Ja, hun gik saa vidt, at hun endog lagde sin Erbdygdighed for sin Mand for Dagen ved i Omtale stiede at hævne ham: „Min Husbond“ eller „min kære Husbond“.

Hver Søndag førte disse to sig deres Fæstdragt. Han tog sin selvknappede Stof i Haanden, medens Ellen hængte Salmebogen i sit rene, hvide Lommebrev og holdt den saaledes i de foldede Sænder. Derpaa vandrede de Arm i Arm til Kirken, hvor de altid vendte Ansigtet mod Alteret og bøjede sig tre Gange, før de tog Plads i Stole; ligesom de altid under Prædiken bøjede Hovedet, hver Gang Præsten nævnedes den Højestes Navn.

Stille og roligt var deres Dage gleden hen, som Væffen gennem den blomstrende Eng, og Hans havde aldrig i de tredive Aar, de havde levet sammen, gjort længere Rejser, end at han kunde naa hjem igen før Aften.

Nu stulde han gøre den lange Rejse til Svendstaden. Dette var en hel Begivenhed. Hans og Ellen havde nemlig et eneste Barn, en Søn, Svend hed han, der havde tilbragt al sin Tid hjemme hos Forældrene. Nu var han indfaldt som Soldat og maatte afstjene sin Børnepligt i Svendstaden; men efter nogle Maaneders Forsøg blev han angrebet af en alvorlig Sygdom, og da Forældrene modtog Underretning derom, blev det efter mange og lange Raadslagninger besluttet, at Hans maatte ud paa den lange Rejse; thi skulde Drengen dø uden at have hverken Fader eller Moder hos sig, vilde de aldrig kunne glemme det.

Hansen stod opjadedt for Døren. En god Madposse var lagt tværs over den, og i dennes ene Ende havde Ellen anbragt en varm, ulden Vattørje og et Par ditto Venklæder af eget Fabrikat til Svend, for at han ikke skulde fryse, naar han spad og afkræftet kom op fra sit haarde Spøleje. Hun bandt selv Hans Skalskud, kysede ham paa Munden og sagde: „Saa far nu vel, min kære Husbond! rejs med Gud og huff paa, at jeg venter dig med Vangsel her hjemme.“

Hans trykkede hendes Haand. „Gud bevare vor Udgang og vor Indgang“, sagde han, steg til Høst og red bort.

Mangt og meget oplevede han undervejs, og han havde Svine og Ører med sig. I den eneste lille Avis, han der hjemme fik en Gang om Ugen, havde han vel lært et og andet om de politiske Kampe mellem Østre og Vestre, om Strifes og Arbejdsstandsninger, om Bantroens Tilbage og om Ungdommens omjiggribende Fordærvelse; men hvad han saa og hørte var dog langt værre, end han i sin fredelige Krog sammen med sin Ellen nogen Stinde havde kunnet forestille sig.

Engang havde han holdt Svend en Times Tid i en Kro, hvor der var en Del, mest unge Mennesker, forsamlede, der snakkede op og kritiserede alt mellem Himmel og Jord. Hans fortæredes sit tarvelige Maaltid i Stilhed, men lttede ivrig til alt, hvad der blev sagt. Da han igen red ude paa Landevejen, fuffede han dybt, idet han sagde til sig selv: „Åh, jo! det er nogle nydelige Sænder. Er vor Tids unge Mennesker alle sammen saadanne, saa beklager jeg dig, mit stakkels Fædreland. Svordan skal da de kommende Slægter blive? Nej, da var vi af en anden Surdej i mine unge Dage; vi opførte os ikke som Stabhalse, alermindst naar der var ældre Folk til Stede. Det er dog godt nok en Gang imellem at komme lidt ud at se, hvor taabeligt Menneskene kan fæde sig.“

Et Par Dage derefter naede han Staden, hvor Svend laa. Denne var dog nu saa meget bedre, at Hans efter nogle Dages Forsøg atter kunde tænke paa at rejse hjem til Ellen, der, som han nok kunde tænke sig, var meget utaalmodig efter at høre, hvorledes hendes kære Dreng havde det.

Han sagde Svend Farvel, takkede Lægen for hans Bistand og forlod Kæsternen for at begive sig hen til den Gæstgivergaard, hvor hans Høst var sat ind.

Der var ualmindelig Nøse i Byen den Dag. Paa Gaden blev han tilfaldt af en Herre: „Svem stemmer De paa“, sagde han, „Vi mangler kun nogle saa Stemmer, saa far vi Majoriteten. De er Landmand, De kan ikke ville stemme imod Deres egen Interesser. Ikke sandt, De stemmer paa Venstreforbundiden?“ „Svend er det, De taler om?“

afbrød Hans ham, yderst forbavset over denne uventede Tilfælde. „Er her Nøgtsdagsvalg?“

„Nu har jeg hørt det med“, raabte Herren, „om her er Valg; hvilken Uvidenhed. Men skynd Dem nu, kære Ven! Om en Time skal Valget foregaa. Vi giver fri Fortæring, naar Handlingen er forbi.“

„Gaa Deres Vej, min gode Mand!“ svarede Hans. „Jeg er fremmed her og kan ikke tage Del i eders Valg.“

Herren vilde sige mere, men Hans vendte ham ryggen og lod ham prøve sin Lykke med andre.

Paa Gæstgivergaarden var der en Mængde Bønder forsamlet, som alle lyttede til en lille Mand med Brillen paa Næsen, som ivrig gestikulerede, idet han udviklede sine politiske Anskuelser. Han blev staaende ved Døren; hans Ankomst blev kun bemærket af de nærmest staaende.

„Døm nu selv, Landsmand!“ sagde Manden med Brillerne. „Stemmer I paa Venstre, da staa I i eders eget Dvs. I mener dermed at bekæmpe Godsejerne og Herremændene, fra hvem der, som jeg har vist eder, ingen som helst Fruer. Men I glemmer da, at der er et revolutionært Parti, som snart vil lade eder drikke samme Staal; de vil dele eders Penge og eders Jorder, de vil ondfyre Kirken og Familielivet, de — — — Hold Mund! det er Løgn! Hys, hys!“

Lød det gennem hele Mængden. „Med med ham; han er en Højrebavon!“ „Stille, stille!“ raabte andre; „Manden har Ret!“ Saaledes vedblev man at larme. Hans vendte sig bort med Afffy og gik ind i en anden Stue. Her fandt han et Værelse, der kaldte sig „Venstres Storbrunne“. Hans' Tje faldt paa den første Side. „Borgere!“ stod der, „i Morgen skal Slaget staa! I skal da vise eders Fædrelandssind og hævede eders Rettigheder, dem man alt for længe har traadt under Fødder! Højrefrapplet udholder en efterlignelsesværdig Virksomhed, vis nu, at I ikke er ringere! Det kan ikke længere gaa, som det gaar; de eller vi maa bukke! Vi er Majoriteten, og Majoriteten er Majestæten. Al Myndighed, som ikke grunder sig i den, er selvtagen. Vil de ikke godvillig bøje sig for Flertallet, laetving dem i Ane. Leve Friheden!“

Hans kastede Bladet fra sig. „Er da Verden af Lav“, sagde han. „Hvad er Ret, og hvad er Uret, hvad er op og hvad er ned. Store Gud! Har du ikke anvist enhver af os sin Plads i Samfundet, i Familien; men din Villie spørger ingen om mere. Det furrer i mit gamle Svend. Svad i al Verden vilde Ellen sige til alt dette.“

Ude i Gaarden var der Tummel og Spektakel; man raabte og ifreg. Hans gik til Vinduet. Der var ligesom Slagsmaal. „Sagens og saa Høje og Venstre“, sagde han. „Det maa være drøjt at regere et saadant Folk.“

Nogle styrtede til Stalden, traf Hestene ud og red bort, andre vedblev Kampen, indtil Gaarden var ryddet, hvorpaa de gik ind og drak paa Sejren.

Hans vilde ikke blive der længere. Han betalte sin Regning og gik ud i Stalden for at ride bort; men hans Hest fandtes ikke, en af Hingtingerne maatte have taget fejl og taget den i Stedet for sin egen. I dens Sted gik der en fuldt opvokset Hest løs derinde. Hans betænkte sig ikke, men trak den ud paa Gaden og sprang op.

Han fattede Hælene i dens Sider for hurtigt muligt at komme ud af denne By, der syntes ham at være en stor Daareffelse.

Det var en god Løber; men dog syntes han ikke at kunne komme ud af Byen. „Naar da denne By til Verdens Ende“, sagde han til sig selv og skyndte paa Hesten, der nu strækker ud i furende Gallop.

Folk gik forbi uden at værdige ham et Blik. Men nu blev han opmærksom paa, at han endnu red uden for Gæstgivergaarden. Hesten galloperede af alle Kræfter, men det var et Løb paa Stedet; han kom ikke ud af Pletten.

Han begyndte derfor at give Agt paa Omgivelserne; de var stadig de samme; men de ligesom stiftede Udseende i eet Bæf. Han saa flere Gange de samme Mennesker gaa forbi ham; men den, der nu gik forbi

en graahaaret Olding, havde han nylig set i blomstrende Ungdom. Træerne saa han ligefrem styde op af Jorden; han kunde tydelig se dem blive højere og højere. Snart frøs han, snart brændte Solen ham, han var lige ved at tabe Besindelsen.

Hvorledes kunde dette dog forholde sig. Hesten løb stadig med ufornindsket Jart, og dog forblev han paa samme Plet.

(Sluttet.)

Dickson, Alta, 6. Januar.

Jeg havde ventet, at en eller anden herfra skulde have indsendt nogle Bemærkninger til Mr. Lauritzens Stykke i Danfæren Dec. 10; men da det ikke er ifet, saa vil jeg lige gøre ham opmærksom paa en Ting, som han maatte ikke har tænkt paa. Han siger, at han ikke agter at fæde hverken det ene eller det andet Settlement. Det er godt nok. Men det kunde maatte fæde en eller anden med smaa Midler, som snarere at blive selvforsørgende og saa sig et godt Hjem, og jeg vil sige til saadanne: lad eder ikke afskræffe fra at komme og se for eder selv. Her er god Anledning. Landet er godt, saa godt, at det er, som I siger, utroligt. Svad mener I om dette her: En Familie som herop fra Chicago sidste Sommer, sidt i Maj Maaned. De købte en Bistep Kortofler og plantede midt i Juni i Jord, som var pløjet Aaret før, og de avlede 2 Bu. Jeg selv plantede 2 Bu. og avlede 40. Sommeren er fort, men behagelig. Vinteren er lang, men ikke med vedvarende Kulde, hvad maatte mange tror. Sidt i Nov. Maaned var det meget koldt, dog ikke megen Sne. Vi har haft daarligt Stædesføre hele Vinteren. Men de sidste 3 Uger i December indtil nu saa nær som en Dag, har vi haft det dejligste Vejr — undertiden saa varmt, at man maatte lægge Frakken til Side. Da naar der siges, at 60 Gr. under Zero søles ikke saa meget her som 40 i N. D., saa lyder det jo næsten ogjaa utroligt; men saadan fortæller flere her, som har været i N. D. Om nogen skulde ønske sig et Hjemsted, da er der 10 eller 12 saadanne at faa ca. 12 Mil fra Dickson. Der er 6 danske Familier og et Par Norske, som bor der nu. Landet er godt, men der er en Del Skov paa det, mest Popler, som er let at faa af Bejen. For dem, som kan lobe, er der en Del godt Land her omkring, som vor Landomste vil anvise. Vi havde en vellykket Julefest. Søndagskvælen havde Juletræ 3. Juledags Aften. Sangloret glædede os med sin udmærkede Sang haade Juledag og ved Juletræet. Ungdomsforeningen havde sit Juletræ Nyltarsdag om Aftenen, og Medlemmerne var saa opmærksomme, at de havde indbudt de amerikanske unge til festen. De var meget glade ved at komme med; det er jo noget ensomt for dem her. Nu vil jeg saa slutte med Snuffet om et glædeligt Nytår til „Danfæren“ og dens mange Læsere.

T. Thomsen.

Our Homes and Our Children

is the title of a new book fresh from the press of LUTHERAN PUBLISHING HOUSE, Decorah, Ia. It is a series of lectures by O. KLYKKEN delivered in 1904 before the faculty and student body of the school „Fredly“ in Strinden, Norway, and translated by Peer Strømme.

The lectures treat the vastly important subject matter thoroughly and well under 10 general heads, of which we shall name the following:

- Home, home! sweet, sweet home! How do we secure a happy home? How do we train our children in the fear of God, in obedience, in truthfulness, in moral purity? The beauty of a pure young life.

The translation is admirable, the style lucid and pure. The present edition is a handsome volume in cloth and gold, 232 pages 12 mo. Altogether it is a very desirable volume at the modest price of 75 cents. Order through

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, BLAIR, NEBR.

Ny Revideret Fortegnelse

over

brandskadte Bøger.

Dec. 1909

Følgende kan fremdeles leveres:

Brandskadte Smaafrister.

*Straa og Guld, før .15	.05
Fra Naturen og Livet, før 10.	nu .05
Guds Ord er levende og kraftigt, før .20	nu .10
Herrens Beje, før .10	nu .05
Johannes Levinsen, før .40	nu .15
Bore Salmedigtere, før .60	nu .20
Smaa Stene til Herrens Guds, før .10	nu .05
*Jens og Maren, før .10	nu .05
Min Kamp med Mormonerne, før .10	nu .05
Det store Spørgsmaal, før .30	nu .10
Den rette Brug af den hellige Rabbere, før .10	nu .05
Om og imod Adventismen, før .10	nu .05
Kontra Adventismen, før .20	nu .10
*Bogt mine Lam, før .25	nu .10
Hedehuset, før .20	nu .10
Kitty, før .10	nu .05
Kun en Tjenestepige, før .10	nu .05
Lygtemænd, før .10	nu .05
*En Kristens Indtægter og Udgifter, før .10	nu .05
*En Skytsengel, før .20	nu .10
*Adventklokker, før .20	nu .10
*Fire Fortællinger af Hans, før .10	nu .05
*Frelst ved en Salme, før .15	nu .05
*I Stilhed, før .10	nu .05
*Hvorfor er Mennesket i Verden, før .10	nu .05
*Hvorledes staar det med dit Regnskab, før .04	nu .02
*Hjerteskud, før .10	nu .05
*Hjorten Rødder for fritænkere at knække, før .10	nu .3
*En Time med Jesus, før .05	nu .03
*Hvad har vi i vor Bibel, før .05	nu .02
*Hvad Maanen fortalte, før .20	nu .10
*Zionismen, før .10	nu .05
*John, før .15	nu .05
*Jul, før .10	nu .05
*Kildevældet I., før .05	nu .03
*En Præst efter Herrens Hjerte, før .10	nu .05
*Kristelig Allegori, De gylndne Jodspor, før .05	nu .03
*Forskellen mellem sande og falske Omvendelser før .10	nu .05
*Fra Livet i Guds Rige I., før .15	nu .10
*Fra Livet i Guds Rige II., før .15	nu .10
*Fra Livet i Guds Rige III., før .15	nu .10
*Retfærdiggørelse og Selliggørelse, før .10	nu .05
*Er det nyt? før .10	nu .05
*Ole, før .10	nu .05
*Bejen til Fred, før .25	nu .10
*Martyren i St. Andrews, før .20	nu .10
*Smiler om Barnedabben, før .10	nu .05
*Skovgaard Petersen, Til de unge I., før .15	nu .05
*Skovgaard-petersen, Til de unge II., før .15	nu .05
*Skovgaard-Petersen, Til de unge IV., før .10	nu .05
*Hvorledes findes Guds Billie, før .15	nu .05
*Kristus og de studerende, før .15	nu .05
*Om en fornuftig og kristelig Børneopdragelse, før .10	nu .03
Et Forsvar og en Prædiken, før .15	nu .05
Tro indtil Døden, før .10	nu .05
*De tre skumefulle Symboler, før .10	nu .05
Lokomotiv-ræren, før .06	nu .03
I Vølgerne, før .10	nu .05

En Del af disse Bøger er ganske ubetydeligt beskadigede, andre mere. Prisen er sat dels efter Bogens Tilstand og Dels efter Oplagets Størrelse. God Værdi for Pengene garanteres i ethvert Tilfælde.

I Partier til Forhandling, til fri Uddeling eller til Brug i Læseforeninger gives yderligere Rabat.

Strid straks! En saa gunstig Anledning til at købe gode danske Bøger kommer næppe igen.

Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.